

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.693 van 7 oktober 2014
in de zaak A. 209.057/X-15.472.**

In zake :

1. Bernard DECORTE
 2. Filippe VERFAILLIE
 3. Nancy MATTHEWS
 4. Rik VANDAMME
- bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marleen Ryelandt
kantoor houdend te 8000 Brugge
Oostendsesteenweg 267
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de PROVINCIE WEST-VLAANDEREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascal Louage
kantoor houdend te 8400 Oostende
Archimedesstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Paul Aerts
kantoor houdend te 9000 Gent
Coupure 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partijen :

1. de STAD MENEN
 2. de STAD WERVIK
- beiden bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart De Becker
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Loofstraat 39
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 juni 2013, strekt tot de nietigverklaring van :

- a. het besluit van de provincieraad van West-Vlaanderen van 22 november 2012 houdende de definitieve vaststelling van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan “afbakening kleinstedelijk gebied Menen (Menen, Wervik)”,
- b. het besluit van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport van 19 maart 2013 houdende de goedkeuring van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan “Afbakening kleinstedelijk gebied Menen” te Menen en Wervik van de provincie West-Vlaanderen, “[m]eer bepaald telkens wat het deelRUP Menen-West betreft”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 225.449 van 12 november 2013 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen ingewilligd.

De verwerende en de tussenkomende partijen hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partijen hebben een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 8 januari 2014. De tussenkomende partijen hebben een memorie ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend. De verwerende partijen en de tussenkomende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 september 2014.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marleen Ryelandt, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Clive Rommelaere, die *loco* advocaat Pascal Louage verschijnt voor de eerste verwerende partij, advocaat Sandro Di Nunzio, die *loco* advocaat Paul Aerts verschijnt voor de tweede verwerende partij, en advocaat Bart De Becker, die verschijnt voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest gedeeltelijk eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Wat de uiteenzetting van de feiten betreft, wordt verwezen naar 's Raads arrest nr. 225.449 van 12 november 2013.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4.1. De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift, wat hun belang betreft, dat zij allen dichtbij of in de onmiddellijke omgeving van het deelgebied Menen-West wonen.

Eerste verzoeker voert aan dat zijn woning, die zich nu in een open ruimtelandschap bevindt, zal palen aan de bufferzone van het bedrijventerrein Menen-West. Daardoor zal hij hinder ondervinden als gevolg van lawaai en fijn stof van verkeer en industrie en geurhinder, die niet door de bufferzone zullen kunnen tegengehouden worden. Zijn woon- en levenskwaliteit zal in belangrijke mate achteruit gaan.

Tweede verzoeker voert aan dat hij op ongeveer 30 meter van de bufferzone zal wonen. In plaats van uit te kijken op een open landschap, zal hij uitkijken op een bufferzone en een bedrijventerrein. Bovendien zal hij hinder ondervinden van lawaai, stof, geur van verkeer en industrie.

Derde verzoekster houdt voor dat haar woning naast de Grulbeek, in overstromingsgevoelig gebied, is gelegen. Zij vreest wateroverlast, gelet op de reeds bestaande wateroverlastproblematiek en het feit dat er bijkomende verharding voor het nieuwe bedrijventerrein nodig zal zijn, waarbij geen enkele zekerheid bestaat dat het afvloeiende hemelwater ook effectief zal kunnen afgevoerd worden. Zij wijst er verder op dat zij op 200 meter van de Hogeweg woont, waar de industrie van het bedrijventerrein zeer dicht bij de woningen, waaronder de hare, zal komen en dat zij stof-, geur- en lawaaihinder zal ondervinden van het toekomstige bedrijventerrein en het verkeer dat dit zal genereren. Dit verkeer zal ook een weg zoeken naar de Hogeweg, dat het gebied doorkruist.

Vierde verzoeker betoogt dat zijn woning nu reeds dicht bij het bedrijventerrein van Menen-Grenslan ligt. Hij zal nu ook langs de andere zijde met een bedrijventerrein geconfronteerd worden, zodat zijn woning tussen beide bedrijventerreinen geprangd zal komen te zitten.

4.2. De tussenkomende partijen betwisten in hun verzoekschriften en memorie tot tussenkomst het belang van de verzoekende partijen.

Zij betogen dat eerste verzoeker geen enkel stuk voorlegt om zijn belang concreet te staven. Bovendien komen achter zijn woning achtereenvolgens de groenzone en de tuinzone van het deelplan te liggen. De beide groene zones worden ook nog eens begrensd door een minimaal 20 meter brede groenbuffer. Ook paalt eerste verzoekers woning vandaag aan de zone voor ambachtelijke bedrijfsgebouwen van het BPA “Keizer Karel”, zodat de bestemming wijzigt naar een gunstiger bestemming.

Ook voor tweede verzoeker geldt volgens de tussenkomende partijen dat hij geen enkel stuk voorlegt om zijn belang concreet te staven. Uit de foto's die zij neerleggen, blijkt dat tweede verzoeker geen zicht op een open landschap heeft, maar uitkijkt op woningen. Bovendien komt achter deze woningen niet de bedrijvenzone maar de groenzone. Het bedrijventerrein komt niet op 30 meter van zijn woning, maar meerdere honderden meters verder.

Derde verzoekster brengt evenmin enig bewijsstuk bij van het door haar beweerde belang. Bovendien woont zij op een ruime afstand van de bedrijvenzone. Er is verder geen probleem wat de afwatering van het bedrijventerrein betreft: de omstandige watertoets is gunstig en de stedenbouwkundige voorschriften van het bedrijventerrein garanderen een correcte waterhuishouding. Derde verzoekster woont trouwens slechts in mogelijk overstromingsgevoelig gebied, waar alleen overstromingen mogelijk zijn bij zeer extreme weersomstandigheden of falen van waterkeringen, zoals dijkbreuken. Dat er een verkeerstoename zal zijn op de Hogeweg, wordt niet aangetoond en overigens bevat het bestreden plan tal van maatregelen om te

zorgen dat dit niet gebeurt. Het plan zal integendeel zorgen voor minder verkeer op de Hogeweg.

De bewering van vierde verzoeker dat zijn woning geprangd zal zitten tussen twee bedrijventerreinen, is feitelijk onjuist. De woning van deze verzoeker is op honderden meters van het toekomstige bedrijventerrein gelegen, met verschillende woonzones tussen het bedrijventerrein en zijn woning. Bovendien komt er ook nog een groenbuffer van 20 meter achter de dichtst gelegen woningen.

4.3. De verzoekende partijen repliceren in hun memorie van wederantwoord door te verwijzen naar het auditoraatsverslag en het schorsingsarrest nr. 225.449 van 12 november 2013, die een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hunnen hoofde hebben aangenomen.

4.4. De tussenkommende partijen laten in hun laatste memorie nog gelden dat voor tweede verzoeker, net zoals voor eerste verzoeker, geldt, dat de zone die het dichtst bij zijn woning is gelegen door het bestreden deelplan een gunstiger bestemming krijgt.

4.5. De verzoekende partijen gaan in hun laatste memorie nog uitvoerig in op de door hen geleden nadelen en verwijzen daarbij naar het plan-MER. Zij voeren onder meer aan dat zij allen gebruik maken van de Ringlaan, de Hoge Weg, de N338, de N58 en de N8 en derhalve geconfronteerd zullen worden met hogere verkeersintensiteit en zelfs overlast, alsook met een toegenomen verkeersonveiligheid; dat de in het plan-MER als milderende maatregelen opgelegde “gronddammen” niet op bindende wijze in de stedenbouwkundige voorschriften zijn voorzien en er derhalve geen enkele garantie is dat het geluid binnen aanvaardbare grenzen zal kunnen worden gehouden; dat de woningen van de derde en vierde verzoekende partijen, bij gebrek aan een globale oplossing voor de opvang van overtollig hemelwater, afkomstig van het plangebied, in een zone zullen komen te liggen waar de waterbeheersing precair en onzeker is; dat er geen enkele zekerheid is dat het ten zuiden van het plangebied voorziene

bufferbekken afdoende en voldoende zal zijn, wat vooral in hoofde van de derde en vierde verzoekende partij een gevaar voor wateroverlast inhoudt en dat ten slotte alle verzoekende partijen een aantasting van de open ruimte en een verstoring van het landschapsbeeld zullen ondergaan.

Beoordeling

4.6. Eerste verzoeker woont aan de rand van het plangebied Menen-West en dreigt op een individuele en rechtstreekse wijze geconfronteerd te worden met de gevolgen van het bestreden provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: PRUP). Schuin achter zijn woning zal in uitvoering van dit PRUP de nieuwe bedrijvenzone Menen-West ontwikkeld worden, waar zich thans nog een open gebied situeert met enkel een paar landbouwhoeves. De omstandigheid dat achter de woning van eerste verzoeker momenteel nog de voorschriften van BPA “uitbreiding Keizer Karelstraat” van kracht zijn, die ambachtelijke bedrijvigheid mogelijk maken, doet aan het nadeel van deze verzoeker geen afbreuk, temeer nu de gronden er in de feiten nog open en ongeschonden bijliggen.

De omstandigheid dat het PRUP, vanuit het gezichtspunt van de eigendom van eerste verzoeker, eerst nog in een stuk groenzone en een strook groenbuffer voorziet, neemt niet weg dat daarachter, in wat als de onmiddellijke woon- en leefomgeving van deze verzoeker dient beschouwd, in een omvangrijke nieuwe bedrijvenzone wordt voorzien. Aangenomen moet worden dat de impact daarvan op de woon- en leefsituatie van deze verzoeker een nadeel zal uitmaken, waaraan hij op afdoende wijze een belang bij het beroep ontleent. Het uitzicht en de functie van de omgeving zal immers drastisch wijzigen en eerste verzoeker zal niet meer wonen in een rustige woonwijk aan de rand van een open en agrarisch gebied, maar in de onmiddellijke nabijheid van een omvangrijke bedrijvenzone.

4.7. Wat tweede verzoeker betreft, dient vastgesteld dat de nieuwe, omvangrijke bedrijvenzone onmiddellijk zal palen aan de straat en de wijk waar deze partij woont en dat deze zone zich derhalve eveneens situeert in wat de onmiddellijke woon- en leefomgeving van deze verzoeker moet worden

beschouwd. Aangenomen moet dan ook worden dat de impact daarvan op de woon- en leefsituatie van deze verzoeker evenzeer een nadeel uitmaakt dat hem een voldoende belang bij het bestrijden van het kwestieuze deelplan verleent, ook al bevindt zich tussen zijn woning en de eigenlijke bedrijvenszone nog een aantal woningen en een groenzone en groenbuffer.

4.8. Wat derde verzoekster betreft, dient aangenomen dat deze partij, daargelaten de vraag naar de door haar gestelde wateroverlastproblematiek, en evenzeer overigens als eerste en tweede verzoekers, geregeld gebruik zal dienen te maken van de Hogeweg, de N338, de N58 en de N8 en dat zij het risico loopt geconfronteerd te zullen worden met een hogere verkeersintensiteit en een toegenomen verkeersonveiligheid ingevolge de kwestieuze bedrijvenszone. Mede gelet op het gegrond bevinden (zie hierna randnummer 6.1 e.v.) van het derde middel, waarbij de vitiëring van het plan vanuit het oogpunt van de verkeersafwikkeling wordt aangenomen, is ook in hoofde van deze partij een voldoende belang aanwezig om het bestreden deelplan vernietigd te zien.

4.9. Vierde verzoeker woont in vogelvlucht weliswaar op ongeveer een halve kilometer van het kwestieuze deelgebied, maar werpt terecht op dat hij zich reeds in de onmiddellijke nabijheid van een ander industriegebied bevindt. De verkeershinder die deze partij, die evenzeer van de Hogeweg, de N338, de N58 en de N8 gebruik zal dienen te maken, ingevolge de kwestieuze industriezone bijkomend dreigt te ondergaan, volstaat om ook in zijn hoofde een belang bij het beroep aan te nemen.

De excepties zijn ongegrond.

V. Onderzoek van het eerste en het derde middel

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

5.1. De verzoekende partijen roepen in een eerste middel de schending in van artikel 4.1.4, § 1, artikel 4.1.7, artikel 4.2.7, §§ 1 en 2, artikel 4.2.5, § 1 en artikel 4.2.8, §§ 1 en 2, van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’ (hierna: DABM), van de formele- en materiële motiveringsplicht, van artikel 7 van het “planMer besluit”, van de artikelen 3 tot en met 15 van het besluit van 12 oktober 2007 van de Vlaamse regering ‘betreffende de milieueffectrapportage over plannen en programma’s’ en de artikelen 3 tot en met 10, van het besluit van 18 april 2008 van de Vlaamse regering ‘betreffende het integratiespoor voor de milieueffectrapportage over een ruimtelijk uitvoeringsplan’, alsook van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zetten onder meer uiteen dat het PRUP gesteund is op een plan-MER dat niet aan de wettelijke bepalingen en vereisten van het DABM voldoet, dat niet duidelijk is welke criteria de doorslag hebben gegeven bij de uiteindelijke keuze voor het gebied Menen-West, dat die keuze kennelijk vooral werd ingegeven door “het ruimtelijk/juridisch kader” en dat het opstellen van het screeningsrapport en het onderzoek van de locatie-alternatieven kennelijk *pour les besoins de la cause* zijn gebeurd.

5.2. Eerste verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat de verzoekende partijen eigenlijk kritiek leveren op de intrinsieke degelijkheid van het plan-MER, dat het bij het MER gevoegde screeningsdocument voldoende onderzoek bevat naar de behoefte aan bedrijventerreinen en locatiealternatieven, dat in deze nota zowel ruimtelijk-juridische als milieuoverwegingen worden meegenomen, dat de dienst Mer het rapport heeft goedgekeurd, dat de toelichtingsnota bij het PRUP nog verdere uitleg verstrekt, dat uit de chronologie van de totstandkoming van het plan-MER blijkt dat “de alternatievenafweging [...] wel degelijk ernstig werd genomen”, dat het screeningsdocument er namelijk is gekomen nadat de dienst Mer erop had

gewezen dat de locatiealternatieven meer moesten worden uitgewerkt, en dat de in het screeningsdocument onderzochte andere alternatieven in het licht van het planopzet eigenlijk geen redelijke alternatieven zijn.

5.3. Tweede verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord bijkomend dat de kritiek van de verzoekende partijen eerder gericht lijkt te zijn tegen andere besluitvormingsprocessen waarin reeds de nood aan een bedrijventerrein werd vastgesteld, dat de verschillende locaties werden onderzocht en afgewogen door de dienst ruimtelijke planning van de provincie, de VLM (landbouwgevoeligheid) en middels een milieutoets, dat “[a]angezien voorafgaand aan het Plan-MER Menen-West een volledige screening van 14 zoeklocaties of locatiealternatieven in Menen en Wervik werd doorgevoerd, [...] in het Plan-MER niet opnieuw andere plangebieden dan de locatie Menen-West [dienden] onderzocht te worden”, dat indien de screening niet meer dan een “globale” toetsing zou bevatten zulks niet kan leiden tot een schending van de bepalingen van “het plan-MER decreet”, en dat enkel de redelijkerwijze in beschouwing te nemen alternatieven onderzocht moesten worden.

5.4. De tussenkomende partijen laten in hun verzoekschriften en memorie tot tussenkomst nog gelden dat enkele onderdelen van het middel onontvankelijk zijn omdat voor een aantal aangehaalde bepalingen niet wordt uitgelegd waarom deze geschonden zouden zijn, dat wel degelijk een “volledige screening” is gebeurd van de 14 zoekzones of locatiealternatieven, en dat alle redelijke alternatieven werden onderzocht.

5.5. De verzoekende partijen dupliceren in hun memorie van wederantwoord nog dat het niet opgaat om “plots” in de procedure voor de Raad van State voor te houden dat de andere locatiealternatieven geen redelijke alternatieven zouden zijn, dat het plan-MER zelf geen volwaardige vergelijking van de alternatieven bevat, dat een “voorafgaand vooronderzoek” daar niet voor kan doorgaan, en dat de provincie blijkbaar zelf niet gelooft in haar eigen thesis nu onlangs beslist zou zijn om een nieuwe procedure op te starten tot de opmaak van een plan-MER.

5.6. Eerste verwerende partij laat in haar laatste memorie nog gelden dat de dienst Mer terecht oordeelde dat bepaalde alternatieve zoeklocaties, in het licht van de uitgangspunten inzake het doel en de geografische werkingssfeer van het PRUP, die onder meer waren beïnvloed door randvoorwaarden op basis van dwingende principes ingevolge andere bestaande (ruimtelijke) beleidsbeslissingen, in het plan-MER terecht niet als een redelijk alternatief werden aangenomen.

5.7. De tweede verwerende partij laat in haar laatste memorie nog gelden dat het te absurd is om in eerste instantie locaties te moeten onderzoeken vanuit milieuoogpunt, terwijl verschillende van die locaties niet eens voldoen aan de principes van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (hierna: RSV) of provinciaal ruimtelijk structuurplan en sowieso niet kunnen aangenomen worden.

5.8. De tussenkomenende partijen voeren in hun laatste memorie nog aan dat het niet is omdat een bepaald alternatief een “potentiële” locatie is, dat meteen ook moet aangenomen worden dat dit een redelijk alternatief is. Er wordt door artikel 4.1.4, § 2, DABM niet gevraagd om de milieu-effecten van alle potentiële locaties te onderzoeken, doch alleen van de “redelijke” alternatieven. Het voorkeursalternatief werd niet willekeurig maar na een grondige screening geselecteerd, en dit niet alleen wat de inname van open ruimte, maar ook wat de andere milieuaspecten betreft. Het screeningsdocument werd ook tijdens de MER-procedure opgemaakt en werd ter beoordeling aan de dienst Mer en de adviserende instanties voorgelegd.

Beoordeling

5.9. Artikel 4.1.7 DABM bepaalt :

“De overheid houdt bij haar beslissing over de voorgenomen actie, en in voorkomend geval ook bij de uitwerking ervan, rekening met het goedgekeurde rapport of de goedgekeurde rapporten en met de opmerkingen en commentaren die daarover werden uitgebracht.

Zij motiveert elke beslissing over de voorgenomen actie in het bijzonder op volgende punten :

- 1° de keuze voor de voorgenomen actie, een bepaald alternatief of bepaalde deelalternatieven, behalve dan voor wat het omgevingsveiligheidsrapport betreft;
- 2° de aanvaardbaarheid van te verwachten of mogelijke gevolgen voor mens of milieu van het gekozen alternatief;
- 3° de in het rapport of de rapporten voorgestelde maatregelen.”

De parlementaire voorbereiding van het decreet van 18 december 2002 ‘tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel betreffende de milieueffect- en veiligheidsrapportage’ stelt dat deze bepaling een motiveringsplicht inhoudt die “bedoeld [is] om te verzekeren dat de informatie die door het milieueffect- en veiligheidsrapport wordt aangereikt daadwerkelijk wordt gebruikt bij het nemen van de beslissing omtrent de voorgenomen actie. Daarnaast is zij ook het sluitstuk van de inspraakregeling m.b.t. de actie die mede op grond van het milieueffect- en veiligheidsrapport wordt gevoerd. De motiveringsplicht en de inspraak zijn hefboomen om het milieubelang een volwaardige plaats te verschaffen bij de besluitvorming” (Memorie van Toelichting, *Parl.St.* VI.Parl. 2001-02, nr. 1312/1, 78).

De voormelde bepaling van het DABM sluit aan bij artikel 4.1.4, § 1, DABM, dat bepaalt :

“De milieueffect[...]rapportage beoogt, in de besluitvorming over acties die aanzienlijke milieueffecten kunnen veroorzaken [...], aan het milieubelang en [...] de gezondheid van de mens een plaats toe te kennen die evenwaardig is aan de sociale, economische en andere maatschappelijke belangen.”

Luidens § 2 van het voormelde artikel heeft de milieueffect- en veiligheidsrapportage ter realisatie van de doelstelling, bedoeld in § 1, als essentiële kenmerken onder meer:

“1° de systematische en wetenschappelijk verantwoorde analyse en evaluatie van de te verwachten, of in het geval van zware ongevallen mogelijke, gevolgen voor mens en milieu, van een voorgenomen actie en van de redelijkerwijze in beschouwing te nemen alternatieven voor de actie of onderdelen ervan, en de beschrijving en evaluatie van de mogelijke maatregelen om de gevolgen van de voorgenomen actie op een samenhangende wijze te vermijden, te beperken, te verhelpen of te compenseren; [...]”

5.10. De bevoegde overheid beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid bij het vaststellen van het plan, doch moet wel ingevolge artikel 4.1.7 DABM rekening houden met de in het MER gedetecteerde en onderzochte milieubelangen, en haar beslissing onder meer motiveren in het licht van die milieubeoordeling.

Artikel 4.1.7 DABM bevat, enerzijds, een materiële motiveringsplicht, neergelegd in het eerste lid, met name de plicht om “rekening [te houden] met het goedgekeurde rapport [...] en met de opmerkingen en commentaren die daarover werden uitgebracht”, en, anderzijds, de in het tweede lid bedoelde formele motiveringsverplichting. De overheid motiveert luidens het tweede lid van het voormelde artikel elke beslissing over de voorgenomen actie in het bijzonder op onder meer het volgende punt:

“1° de keuze voor de voorgenomen actie, een bepaald alternatief of bepaalde deelalternatieven, behalve dan voor wat het omgevingsveiligheidsrapport betreft.”

5.11. Overeenkomstig artikel 4.2.8, § 1, tweede lid, 5°, f) en h), DABM dienen alle “redelijke alternatieven” opgenomen te worden in de kennisgeving waarmee de opmaak van het plan-MER start. Anders dan de tussenkommende partijen dit zien, wordt de schending van artikel 4.2.8, § 1, DABM, middels een voldoende duidelijke uiteenzetting, en derhalve op ontvankelijke wijze aangevoerd.

In het document “Uitvoering van richtlijn 2001/42 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma’s” van het DG Milieu van de Europese Commissie wordt hieromtrent onder meer gesteld :

“5.13. De richtlijn zegt niet wat wordt bedoeld met een ‘redelijk alternatief’ voor een plan of programma. Wanneer een beslissing wordt genomen over mogelijke redelijke alternatieven moet allereerst worden gekeken naar de doelstellingen en de geografische reikwijdte van het plan of programma.”

De memorie van toelichting bij het decreet van 27 april 2007 ‘houdende wijziging van titel IV [DABM] en van artikel 36ter van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu’ vermeldt in die zin dat “het be[g]rip redelijk overeenkomstig de richtlijn getoetst wordt aan ‘rekening houdend met het doel en de geografische werkingssfeer van het plan of programma’” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* VI.Parl. 2006-2007, nr. 1081/1, 29).

5.12. Luidens punt 5.12 van de voormelde “Uitvoering van richtlijn 2001/42 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma’s”, gelden voor de beschrijving en beoordeling van de geselecteerde redelijke alternatieven “dezelfde vereisten als voor het plan of programma”, moet het onderzoek “op een vergelijkbare wijze” gebeuren, zijn de voorschriften betreffende de inhoud en de mate van gedetailleerdheid van het rapport “ook op de beoordeling van alternatieven van toepassing”, en is het “van essentieel belang dat de instantie [...] die verantwoordelijk is voor het vaststellen c.q. aannemen van het plan of programma alsook de geraadpleegde instanties en het geraadpleegde publiek, een accuraat beeld wordt gegeven van de redelijke alternatieven die er zijn en wordt uitgelegd waarom die niet als de beste optie worden gezien”.

5.13. Uit wat voorafgaat, volgt dat de finale beleidskeuze voor één van de te onderzoeken redelijke alternatieven een volwaardige vergelijking veronderstelt van die alternatieven, wat hun onderscheiden gevolgen voor mens en milieu betreft.

5.14. Te dezen vermeldt de toelichtingsnota bij het PRUP dat een “locatieonderzoek” door de dienst Ruimtelijke Planning van de provincie werd “afgerond op 1 juli 2004” en dat dit onderzoek “uit[wees] dat de locatie Menen-West (ook Europoort genoemd) als de meest gunstige locatie wordt beschouwd voor de ontwikkeling van bijkomende regionale bedrijvigheid te Menen”. Aldus blijkt, voorafgaand aan de milieueffectrapportageprocedure, de keuze te zijn gemaakt om één enkele locatie voor het regionaal bedrijventerrein op

volwaardige wijze te onderzoeken, te weten het gebied “Menen-West”. Voorafgaand aan het eigenlijke plan-MER werd een “screening” uitgevoerd, waarbij veertien alternatieve locaties (“zoekzones”) werden geselecteerd, en ter gelegenheid waarvan werd benadrukt dat het eruit resulterende document niet meer dan een “globale toetsing” bevat met “het karakter van een screening, niet van een doorgedreven effectbeschrijving en effectbeoordeling zoals bij MER’s het geval is”, en verder nog wordt meegedeeld dat een “meer diepgaande milieubeoordeling van het voorkeursalternatief is opgenomen in het eigenlijke planMER”. Deze “screeningsnota” wordt later als bijlage bij het plan-MER gevoegd. De resultaten van de “screening” worden in het plan-MER dan als volgt geduid :

“Uit een afweging (vergelijkende screening) van deze locaties vanuit milieuoogpunt bleek dat drie zoekzones in Wervik en twee zoekzones in Menen het beste scoorden. Vanuit ruimtelijk oogpunt kwamen verder locatie 3 van Wervik in combinatie met locatie 4 van Menen het beste in aanmerking voor de inplanting van een nieuw regionaal bedrijventerrein te Menen en Wervik.”

5.15. De verwerende en de tussenkommende partijen houden thans voor dat de overige in de screeningsnota “globaal” bekeken locatiealternatieven eigenlijk niet kunnen beschouwd worden als “redelijke”, of redelijkerwijze in beschouwing te nemen alternatieven in de zin van artikel 4.1.4, § 2, DABM. Een dergelijke zienswijze blijkt evenwel noch uit de screeningsnota, noch uit het plan zelf. Integendeel heeft de screeningsnota het over “potentiële” locatiealternatieven, begrip dat eerder op de redelijkheid van deze alternatieven blijkt te wijzen. Op verschillende punten halen een aantal van deze alternatieve locaties volgens de screeningsnota overigens ook goede scores, wat evenzeer op de redelijkheid van deze alternatieven blijkt te wijzen. Dat deze locatiealternatieven niet de voorkeur van de eerste verwerende partij uitmaken, betekent nog niet dat deze onredelijk zijn.

5.16. Het besluit is dat de vereiste volwaardige vergelijking van redelijke alternatieven ontbreekt en dat de bestreden besluitvorming door een onwettig plan-MER is gevitieerd.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

B. Derde middel

Standpunt van de partijen

6.1. De verzoekende partijen roepen in een derde middel de schending in van het rechtszekerheidsbeginsel, van het voormalig artikel 38, § 1, 2°, van het decreet van 18 mei 1999 ‘houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening’, thans artikel 2.2.2, § 1, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), van artikel 2.2.3, § 1, derde lid, VCRO en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betogen onder meer dat de stedenbouwkundige voorschriften inzake de ontsluiting van het regionaal bedrijventerrein onduidelijk en onvolledig zijn en op een niet rechtszekere wijze zijn vastgesteld en geformuleerd. De in het plan-MER en het PRUP zelf noodzakelijk geachte infrastructurele maatregelen zijn volgens de verzoekende partijen “qua uitvoering totaal onzeker”.

6.2. De eerste verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord onder meer dat het PRUP getuigt van een toegestane mate van flexibiliteit in de voorschriften, dat de noodzakelijke infrastructurele aanpassingen als “ruimtelijke principes” zijn opgenomen in de stedenbouwkundige voorschriften, dat die voorschriften gebaseerd zijn op scenario’s omtrent de ontsluiting en de verkeersafwikkeling die in het plan-MER zijn uitgetekend, dat de koppeling van de komst van individuele bedrijven in het gebied met de nog te verrichten infrastructuurwerken in de stedenbouwkundige voorschriften werd ingeschreven als milderende maatregel en dat de uitvoering van de infrastructurele ingrepen het voorwerp uitmaakt van een “afsprakennota”, dat de vaststelling dat bepaalde infrastructuurwerken nog moeten worden uitgewerkt en gepland nog geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel impliceert vermits er “voldoende concrete vooruitzichten” zijn voor de realisatie

daarvan, en dat het PRUP geen oplossingen hoeft te voorzien voor verkeersproblemen buiten de perimeter van het plan (de verkeersafwikkeling op de N8).

6.3. Ook de tweede verwerende partij verwijst in haar memorie van antwoord naar de vermelde “afsprakennota” (tussen de provincie, AWW en WVI) met betrekking tot de te nemen infrastructurele maatregelen en citeert uit de toelichtingsnota bij het PRUP, waarin duidelijk is aangegeven wat onder deze laatste maatregelen moet worden verstaan. Voorts wordt opgemerkt dat de N8 een gewestweg is, en dat het PRUP daarover geen uitspraken kan doen en geen vertaling kan bevatten van ingrepen die nodig zijn voor die weg.

6.4. De tussenkommende partijen wijzen in hun verzoekschriften en memorie tot tussenkomst vooral op de link tussen het plan-MER en de stedenbouwkundige voorschriften betreffende de ontsluiting van het gebied, die volgens deze partijen ter zake rechtszekere garanties bieden.

6.5. De verzoekende partijen dupliceren in hun memorie van wederantwoord dat “[e]ngagementsverklaringen [...], zonder de minste timing” en “[v]rijblijvende afspraken” niet de vereiste zekerheid kunnen bieden.

6.6. De eerste verwerende partij laat in haar laatste memorie nog gelden dat, hoewel de initiatieven met betrekking tot het aanpassen van de infrastructuur, ingevolge het huidig beroep en de daarmee gepaard gaande onzekerheid, vooralsnog werden opgeschort, de fase I van de ontdubbeling van de N58 wel reeds concreet werd gepland.

6.7. De tweede verwerende partij voert in haar laatste memorie nog aan dat de N8 een gewestweg is en dus duidelijk niet tot de bevoegdheid van de provinciale overheid behoort, zodat de “als noodzakelijk gekwalificeerde ingrepen voor de N8” dan ook niet eens “vertaald” kunnen worden in de stedenbouwkundige voorschriften van het PRUP. Daarom juist zijn de afsprakennota, ondertekend door alle partners, en de concrete engagementen van

de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken, vanuit het oogpunt van rechtszekerheid, wel degelijk van belang.

6.8. De tussenkomenende partijen laten in hun laatste memorie nog gelden, dat het niet is omdat het bedrijventerrein al kan worden uitgerust, bouwrijp gemaakt en van infrastructuur voorzien, dat dit impliceert dat de verzoekende partijen ook effectief verkeershinder zullen ondervinden. Voorts wordt er gestaag verder gewerkt aan de ontubbeling van de N58 en kunnen er slechts vergunningen worden afgeleverd na de aanpassing van de rotonde N58-N8 en de effectieve ontwikkeling van het bedrijventerrein. De verzoekende partijen hebben derhalve nog geen belang bij het derde middel. In elk geval dient volgens deze partijen vastgesteld dat er vandaag al concrete plannen zijn voor een ontubbeling van de N58.

Beoordeling

6.9. Luidens artikel 2.2.2, § 1, eerste lid, 2°, VCRO bevat een RUP “de erbij horende stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming, de inrichting en/of het beheer”. Overeenkomstig het laatste lid van § 1 van deze bepaling hebben de stedenbouwkundige voorschriften, samen met het grafisch plan waarop ze betrekking hebben, verordenende kracht.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht. Dit impliceert onder meer dat stedenbouwkundige voorschriften, zoals deze voorzien in een PRUP, voldoende duidelijk moeten worden geformuleerd. Het beginsel van de rechtszekerheid verhindert evenwel niet dat stedenbouwkundige voorschriften flexibel kunnen worden opgevat, noch dat deze, binnen de grenzen gesteld door het bevoegdheidsniveau waarop zij moeten worden vastgesteld, een bepaalde discretionaire bevoegdheid kunnen verlenen aan de vergunningverlenende overheden bij de beoordeling van een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt onder meer in dat de overheid haar besluiten zorgvuldig moet voorbereiden door de relevante gegevens en de betrokken belangen te inventariseren en deze gegevens en belangen tegen elkaar af te wegen in het licht van het doel van het besluit.

6.10. De aangehaalde bepalingen en beginselen impliceren niet dat de overheid die een ruimtelijk uitvoeringsplan uitvaardigt alle aspecten van de betrokken regeling precies en gedetailleerd moet vaststellen. De plannende overheid mag naar omstandigheden en voor bepaalde aspecten van de stedenbouwkundige voorschriften een beoordelingsruimte laten aan de vergunningverlenende overheid. Deze mogelijkheid veronderstelt dan wel dat voldoende controlemaatregelen en procedurele waarborgen worden geboden, onder meer door het openbaar onderzoek dat voorafgaat aan de vaststelling van een plan en door een adequate rechtsbescherming die wordt geboden tegen zowel de bepalingen van een plan als tegen de vergunningsbeslissingen die op een plan zijn gebaseerd. Dergelijke stedenbouwkundige voorschriften mogen niet tot gevolg hebben dat de rechtzoekende in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel niet in redelijke mate kan voorzien of bepaalde handelingen of vergunningsaanvragen al dan niet verenigbaar zijn met die voorschriften.

6.11. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat in het plan-MER een aantal conclusies en aanbevelingen worden geformuleerd ter zake van de externe ontsluiting van het geplande regionale bedrijventerrein. Vooreerst blijkt daaruit de bevinding dat in de huidige situatie de verkeersleefbaarheidsgrens op de gewestweg N8 reeds is overschreden en dat ook de capaciteitsgrens op de rotonde N58/N8 is bereikt. Vanuit deze vaststelling wordt in het plan-MER onderzocht wat nodig zou zijn in een scenario waarbij de geplande bedrijvenzone deels (voor 25,96 ha) invulling zou krijgen. Wordt een rotonde met twee rijstroken aangelegd en worden op de aanvoertakken van de N58 naar de rotonde ook twee rijstroken en “bypassen” aangelegd voor alle rechtsafbewegingen (behalve vanaf de N58 uit Wervik naar de N8 richting Menen), dan zouden deze ingrepen “net voldoende capaciteit” voor een dergelijke gedeeltelijke invulling opleveren. Daaraan wordt nog toegevoegd dat ook specifieke maatregelen moeten getroffen worden om de

verkeersintensiteit op de N8 aan te pakken, “en zo de N8 toch nog ietwat verkeersleefbaar te houden”. Indien de volledige bedrijvenzone zou worden ontwikkeld, zouden volgens het plan-MER “heel wat maatregelen noodzakelijk zijn”, en zouden naast en bovenop de genoemde ingrepen van het beperktere scenario nog een hele reeks in het plan-MER opgesomde verkeers- en infrastructurele ingrepen nodig zijn om de verkeersleefbaarheid te verzekeren.

6.12. De voormelde conclusies uit het plan-MER worden in de stedenbouwkundige voorschriften voor de zones voor regionale bedrijven (artikel 1) en voor lokale bedrijven (artikel 2) van het PRUP doorvertaald, waarbij bepaald wordt dat aldaar stedenbouwkundige vergunningen voor individuele bedrijven pas kunnen afgeleverd worden “nadat de rotonde N58-N8 aangepast is” en dit slechts voor een bedrijvenzone met een gezamenlijke netto perceelsoppervlakte van maximaal 26 hectare, en dat stedenbouwkundige vergunningen voor de volledige bedrijvenzone pas kunnen verleend worden “nadat de rotondes N58-N8 én N58-N338 aangepast zijn”. Wat die “aanpassingen” precies inhouden, wordt verder uitgelegd in de “richtinggevende” toelichting bij de stedenbouwkundige voorschriften, waarin gespecificeerd wordt wat er “in principe” moet gebeuren om te voldoen aan het voorschrift en waarin gesteld wordt dat zodoende uitvoering wordt gegeven aan het plan-MER.

6.13. Met de verzoekende partijen moet worden aangenomen dat de resultaten van het plan-MER, wat betreft de ontsluiting van de nieuwe bedrijvenzone en de verkeersleefbaarheid, op een onvoldoende rechtszekere en zorgvuldige wijze naar het PRUP werden doorvertaald. Zo wijzen de verzoekende partijen er terecht op dat in de omzettingstabel van de in het MER voorgestelde milderende maatregelen, die is opgenomen in de toelichtingsnota bij het PRUP, bij “infrastructurele maatregelen” staat vermeld dat deze “op dit ogenblik niet opgenomen [zijn] in het programma van AWW” en “[o]ok niet in de streefbeeldstudie N58”. Van de in het plan-MER als noodzakelijk gekwalificeerde ingrepen voor de N8 zelf, teneinde deze “toch nog ietwat verkeersleefbaar te houden”, is noch in de stedenbouwkundige voorschriften, noch in de toelichting bij het PRUP, enig spoor terug te vinden. Noch de door de

eerste verwerende partij bijgebrachte brief van 12 september 2013 van de bevoegde Vlaamse minister met bijlagen, waaruit blijkt dat reeds vergaderingen in verband met de realisatie van noodzakelijke infrastructuurwerken hebben plaats gevonden, noch het door deze partij en de tussenkomenende partijen bijgebrachte e-mailbericht van 4 juli 2014, waaruit moet blijken dat de ontubbeling van de N58 al concreet is ingepland, vermog dit gebrek te verhelpen.

Dat de N8 niet in het plangebied ligt, en regelingen voor deze wegverbinding niet tot de provinciale planologische bevoegdheid kunnen gerekend worden, neemt niet weg dat de mobiliteitsproblematiek op en rond deze gewestweg tot de relevante ruimtelijke factoren behoort waarmee de plannende overheid rekening moet houden bij het plannen van de regionale bedrijventone, waarvan de ontsluiting (mede) afhankelijk is van het kunnen gebruiken van die weg.

6.14. Daarenboven moet worden vastgesteld dat de in de stedenbouwkundige voorschriften voorziene mogelijkheid tot een gefaseerde ontwikkeling van de kwetieuze bedrijventone, zonder een afdoende waarborg voor de wijze van fasering, het bestreden PRUP evenzeer vitieert.

6.15. Anders, ten slotte, dan de tussenkomenende partijen dit zien, hebben de verzoekende partijen wel degelijk belang bij het middel. Zij hebben er duidelijk belang bij om aan te klagen dat in hun leefomgeving een bedrijventerrein wordt gepland, zonder dat de nodige waarborgen voorhanden zijn dat op verkeerstechnisch vlak kan worden gezorgd voor een goede ontsluiting van dat gebied. Ook al zouden de vooropgestelde verkeerstechnische ingrepen en investeringen volgens de stedenbouwkundige voorschriften van het PRUP slechts een voorafgaande voorwaarde zijn voor het verlenen van vergunningen aan individuele bedrijven, kan wel reeds op grond van de voorschriften van het PRUP onmiddellijk werk worden gemaakt van de nodige stappen, ingrepen en werken om de terreinen uit te rusten, bouwrijp te maken en

van de benodigde infrastructuur te voorzien, teneinde “klaar” te zijn voor de eerste geïnteresseerde bedrijven die zich ter plaatse zouden willen vestigen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

VI. Onderzoek van de overige middelen

Standpunt van de tweede verwerende partij

7.1. De tweede verwerende partij vraagt in haar memorie van antwoord “[dat] reeds bij aanvang van de huidige procedure [...] alle middelen zouden worden onderzocht door het Auditoraat en door de Raad en dit om te voldoen aan de behoefte aan finale geschillenbeslechting”. Ze licht toe dat de mogelijkheid om met toepassing van artikel 14ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State op doeltreffende wijze te vragen dat bij wege van algemene beschikking de gevolgen van het eventueel vernietigde PRUP voorlopig zouden worden gehandhaafd, afhankelijk is van de mogelijkheid om dit verzoek passend aan de rechter voor te leggen en toe te lichten, wat veronderstelt dat het resultaat gekend is van het onderzoek van alle ingeroepen middelen tot nietigverklaring. Zonder kennis van het resultaat van het onderzoek van alle middelen is het “niet mogelijk te bepalen gedurende welke termijn de gevolgen [van] een [...] vernietigd ruimtelijk uitvoeringsplan voorlopig zouden moeten gehandhaafd worden om aan de vastgestelde gebreken te kunnen verhelpen”. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe op zinvolle wijze het toentertijd geldende artikel 14ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State door de afdeling bestuursrechtspraak zou kunnen worden toegepast indien niet het geheel van de middelen van openbare orde of ingeroepen door de partijen waardoor de wettigheid van de betwiste akte kan zijn aangetast, wordt onderzocht.

De tweede verwerende partij vraagt dienaangaande de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

“Schendt artikel 24, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de interpretatie

dat op vraag van de verzoekende partij, de voltallige kamer, met een tussenarrest waarin het door de auditeur onderzochte middel wordt onderzocht en tevens de debatten worden heropend, het Auditoraat kan belasten met het onderzoek van de door de verzoeker aangewezen middelen, wanneer die inderdaad tot een ruimere vernietiging aanleiding kunnen geven, terwijl aan de verwerende partij niet de mogelijkheid geboden wordt de voltallige kamer te vragen, met een tussenarrest waarin het door de auditeur gegrond bevonden middel wordt onderzocht en tevens de debatten worden heropend, het Auditoraat te belasten met het onderzoek van het geheel van de middelen van openbare orde of ingeroepen door de partijen waardoor de wettigheid van de betwiste akte kan zijn aangetast, ongeacht of ze tot een ruimere of een minder ruime vernietiging aanleiding kunnen geven?”

7.2. In haar laatste memorie handhaaft de tweede verwerende partij haar vraag. Zij betoogt dat pas een volledige beoordeling van alle middelen de overheid zou toelaten om de gevolgen van de middelen in te schatten en in voorkomend geval te kunnen beslissen tot intrekking van de bestreden besluiten, al dan niet met toepassing van artikel 14ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Zij wijst erop dat opeenvolgende procedures vermijden, wat het doel is van deze voorafgaande vraagstelling, op termijn tijds- en kostenbesparend is.

Beoordeling

7.3. Artikel 24, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat het verslag zich kan beperken tot het middel van niet-ontvankelijkheid of tot het middel ten gronde dat de oplossing van het geschil mogelijk maakt en dat in dat geval de afdeling bestuursrechtspraak bij wege van arrest uitspraak doet over de conclusies van het verslag.

Het auditoraatsverslag is met toepassing van het voormelde artikel beperkt tot het onderzoek van het eerste en het derde middel.

7.4. Er dient te worden vastgesteld dat de tweede verwerende partij op heden niet om de toepassing van het artikel 14ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State verzoekt met betrekking tot een vernietiging op

grond van het eerste en derde, gegrond bevonden middel. De tweede verwerende partij verduidelijkt voorts niet in welke zin het onderzoek van de middelen die tot “een minder ruime vernietiging aanleiding kunnen geven” noodzakelijk is om “te bepalen gedurende welke termijn de gevolgen van een [...] vernietigd ruimtelijk uitvoeringsplan voorlopig zouden moeten gehandhaafd worden om aan de vastgestelde gebreken te kunnen verhelpen”. De tweede verwerende partij geeft evenmin aan welk ander niet onderzocht middel tot een ruimere vernietiging kan leiden, in welke zin een ruimere vernietiging volgens haar ook opgevat moet worden. Zij maakt te dezen dan ook niet aannemelijk, zoals zij in haar laatste memorie aanvoert, dat “[p]as na een volledige beoordeling van alle middelen” de overheid in staat zou zijn om de gevolgen van de middelen in te schatten “en in voorkomend geval [te] kunnen beslissen tot intrekking van de bestreden besluiten”.

7.5. Er dient bijgevolg niet te worden ingegaan op de vraag van de tweede verwerende partij om ook de overige middelen te onderzoeken. De gesuggereerde vraag is niet dienstig voor de oplossing van het geschil en dient dan ook niet aan het Grondwettelijk Hof te worden gesteld.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt :

- a. het besluit van de provincieraad van West-Vlaanderen van 22 november 2012 houdende de definitieve vaststelling van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan “afbakening kleinstedelijk gebied Menen (Menen, Wervik)”,**
 - b. het besluit van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport van 19 maart 2013 houdende de goedkeuring van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan “Afbakening kleinstedelijk gebied Menen” te Menen en Wervik van de provincie West-Vlaanderen,**
- in zoverre het het deelplan “Menen-West betreft.**

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het tweede gedeeltelijk vernietigde besluit.

3. De verwerende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 1400 euro, elk voor de helft.

De tussenkommende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 250 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven oktober 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust